

Kiedy Bóg był sam?

„...od wieku aż na wieki tyś jest Bogiem” – Psalm 90:2; „Ja Pan, toć jest imię moje; a chwały mojej nie dam innemu” – Izaj. 42:8. „Ale my mamy jednego Boga Ojca, z którego wszystko...” – 1 Kor. 8:6. „Słuchajże Izraelu: Pan, Bóg nasz, Pan jeden jest” – 5 Mojż. 6:4 (BGd).

Te i inne słowa informują nas o osobistym Bogu, Ojcu, który jest życiodawcą wszystkich, oprócz tego Jednego, który mieszka w wieczności. Apostoł Paweł oświadcza, że dla pogan istnieje wielu bogów i wielu panów, lecz dla nas jest tylko jeden Bóg i Ojciec, i jeden przeznaczony przedstawiciel w Jego postępowaniu z ludzkością, jeden Pan, Jezus Chrystus, którego wyznać ma wszelki język, że Jezus Chrystus jest Panem ku uwielbieniu Boga Ojca.

Pismo Święte informuje o „Początku Stworzenia Bożego”. Musiał zatem istnieć czas, kiedy Jehowa Bóg był sam – „Ten, który mieszka w wieczności”. Nawet On wielki „Michał” jeszcze nie był z Nim – On wielki Mesjasz, którego Bóg tak wysoce uczcił, o którym powiedział, że Go w onej chwalebnej przyszłości uwielbi. Logos przed rozpoczęciem stworzenia nie był przy Ojcu, gdyż On sam miał być „Początkiem Stworzenia Bożego” – Pierworodnym wszystkiego stworzenia. „To mówię Amen, świadek on wiemy i prawdziwy, początek stworzenia Bożego” – Obj. 3:14 (BGd). „Który jest obrazem Boga niewidzialnego, i pierworodny wszystkich rzeczy stworzonych” – Kol. 1:15.

On był pierwszym wyrażeniem, obwieszczeniem Boskich przymiotów. Potężny Bóg, który istnieje w samym sobie, jest naszym Bogiem; ten sam wczoraj, dziś i na wieki. On się nie odmienia. Wszystkie przymioty Boskiego charakteru były od milionów lat zawsze takie same, takimi są i dziś. Każdy krok w stwarzaniu odsłaniał coraz bardziej charakter Boży. Możemy przypuszczać, że wielka twórcza moc Boga będzie czynna przez wszystkie wieki przysze.

Astronomia dowodzi istnienia 125 000 000 ciał niebieskich, jednym z nich jest Ziemia. Na podstawie Pisma Św. możemy przypuszczać, że wielkie dzieło nadzorowania nad milionami planet rozciąga się aż na całą wieczność. Dzieło łaski, które się rozpoczęło na planecie Ziemi, będzie kontynuowane w całym wszechświecie.

DOZWOLENIE ZŁEGO

Boskie metody i różnorodna mądrość Boża będą objawione innym światom i innym stworzeniom. Nasze wy-

rozumienie Pisma Św. pozwala nam twierdzić, że dozwolenie złego na ziemi było mądre, lecz panowanie grzechu i śmierci na jakiegokolwiek innej planecie nie byłoby wskazane ani mądre. Być może, że na innych planetach w przyszłości chwalebne istoty będą mogły wielbić swojego wielkiego Stwórcę, bez potrzeby przechodzenia doświadczeń grzechu i śmierci, jak to miało miejsce dla ludzkości na Ziemi.

Czy możemy zrozumieć przyczynę zła na ziemi – panowania grzechu i śmierci przez sześć tysięcy lat, kiedy to święte Imię Stwórcy było i jest łzone, a ludzkość ulega degradacji, stając się wzdychającym stworzeniem? Jedynie poprzez poznanie i wiarę w nadejście Królestwa Mesjasza możemy coś zrozumieć z wielkości naszego Boga.

Poprzez poznanie Boskich zamiarów względem ludzkości możemy widzieć Boską mądrość, sprawiedliwość, miłość i moc. Najgłówniejszą naukę wyciągamy ze sprawiedliwości – że grzech sprowadza cierpienie, a w końcu śmierć. Drugą lekcję wyciągamy z Boskiego miłosierdzia i z miłości współczującej. Ta lekcja była objawiona w zesłaniu Zbawiciela, w Jego narodzeniu i wywyższeniu oraz w zgromadzeniu Jego wybranego Kościoła, jako Jego sprzymierzeńców w chwale i w błogostawieniu wyzwolonej ludzkości. Chwalebne panowanie Mesjasza wkrótce wyprowadzi biedną ludzkość z grzechu, cierpienia i śmierci. Wzbudzona ze snu śmierci ludzkość otrzyma sposobność powrotu do doskonałości, do łaski, względów u Boga i do wiecznego życia. Wzbudzenie z grobów będzie manifestacją wielkiej mocy Bożej, dokonywanej przez Mesjasza, księcia żywota, księcia chwały i Zbawiciela świata, odnowiciela Adama i całego jego potomstwa, mającego udział w wyroku śmierci.

Gdy wszystkie zamiary Boga będą dokonane, nastąpi zupełne zrozumienie Boskiego sposobu postępowania z ludźmi i będzie objawiona Jego królewska mądrość. Bóg powiedział, że panowanie grzechu i śmierci wpłynie na uwielbienie Jego samego i będzie nauką i błogostawieństwem dla wszystkich stworzeń, tak na ziemskim poziomie, jak też dla aniołów. Wtedy wszyscy poznają chwalebny charakter swego Stworzyciela. Wszyscy odczują potrzebę przestrzegania Jego warunków i pozostawania w istotnej sprawiedliwości i doskonałości.

Pismo Święte objaśnia, że wszyscy będą się uczyć sprawiedliwości, będą nienawidzić zła, każde stworzenie – w niebie i na ziemi odda chwałę Jehowie, który siedzi na tronie wszechświata i Barankowi -Zbawicielowi. „A wszelkie stworzenie, które jest na niebie i

na ziemi, i pod ziemią, i w morzu i wszystko, co w nich jest, słyszałem mówiące: Siedzącemu na stolicy i Barankowi błogosławieństwo, i cześć i chwała, i siła na wieki wieków” – Obj. 5:13 (BGd).

Nasze rozmyślanie o przyszłości może mieć następujący przebieg: Ci, których Bóg wyuczył i użył zgodnie z początkowym wypełnieniem Swego planu na ziemi, będą również zdolni do przeprowadzenia Boskich zamiarów względem innych światów. Wielki Zbawiciel i Jego wybrani sprzymierzeńcy, gdy wyprowadzą ludzkość z grzechu i śmierci, z pewnością będą się nadawać do dalszej służby na innych światach, aby opowiadać cnoty Tego, który ich powołał z ciemności do cudownej światłości. Będą oni mogli istotom na innych planetach opowiadać historię grzechu i śmierci na Ziemi, mówić o wybawieniu, które spowodowała wielka miłość Boża, o cudownej restytucji i otrzymanej z tego wielkiej lekcji.

ON NIEODMIENNY

Przymioty Boskiego charakteru, które powyżej omawialiśmy – mądrość, sprawiedliwość, miłość i moc miał nasz Stworzyciel zawsze – w wielkiej wieczności, która poprzedzała dzieło stwarzania, ale wówczas nie było nikogo, kto by mógł je ocenić. Tajemnica Boża i Jego charakter są znane tylko Jego synom spółzonym z Ducha Świętego. Tak jest obecnie, ale czas jest już bliski, gdy cała „*ziemia będzie napełniona znajomością Pańską, tak jako morze wodami jest napełnione*” – Izaj. 11:9. „*I przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów*” – Agg. 2:8. „*Bo się objawi chwała Pańska, a ujrzy wszelkie ciało społem...*” – Izaj. 40:5 (BGd).

Apostoł Paweł zapewnia nas, że każdy szczegół Boskiego planu był znany Bogu przed założeniem świata, gdyż On go starannie opracował, zanim zostało rozpoczęte dzieło stworzenia aniołów, jak też i człowieka.

Wszystkie stworzenia były doskonałe, czy to na poziomie anielskim, czy też ziemskim – stworzone zostały na podobieństwo obrazu Bożego, bez wad, o różnych zdolnościach. Wszechmogący Bóg, nieograniczony w mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy, upodobał sobie, aby dać żywot i szczęście swoim stworzeniom, które były nazwane „Synami Bożymi” tak długo, jak zachowały swoją doskonałość i wierność względem swojego Stworzyciela i Ojca. Zamiarem Bożym było nie tylko dać radość istotom powołanym do życia, ale było również wolą Bożą pokazać im swoją wielkość, wielmożność i doskonałość, aby się mogli tym radować i być Bożą radością po wszystkie wieki.

Nie rozumiemy, aby Wszechmogący Bóg, zanim rozpoczął swoją twórczą działalność, odczuwał samotność. Ludzkie odczuwanie samotności wynika z naszej niewystarczalności. Wielkiemu Bogu nie brakowało

niczego. On jest doskonałym i pełnym sam w sobie; On nie potrzebował żadnego towarzystwa dla swego udoskonalenia lub uzupełnienia swojego szczęścia; ale było Jego upodobaniem obdarzyć swoje stworzenia radością, wszczepić w nie Boskie przymioty.

Bóg przewidział upadek rodzaju ludzkiego, spowodowany przez grzech, co nie udaremniło jednak zamiarów Bożych pokazania Aniołom i ludziom wspaniałości Boskiego charakteru – Jego chwalebnych przymiotów, które wszystkie inteligentne stworzenia wysoko ocenią i będą je naśladować.

KSIĘGA ZAPIECZĘTOWANA SIEDMIOMA PIECZĘCIAMI

Bóg przedstawił w sposób symboliczny swoją wzniosłą osobowość w księdze Objawienia. W tej księdze przedstawiony jest w obrazowy sposób tron Wiecznego – jako siedziba Boskiej mocy i autorytetu dla wszechświata, z aniołami jako duchami usługującymi. Następnie mamy opis księgi po prawej ręce siedzącego na tronie – w Jego mocy i dyspozycji jest ta księga, zapisana wewnątrz i zewnątrz, zapieczętowana siedmioma pieczęciami. Oznacza to, że plan Boży był trzymany w absolutnej tajemnicy – był w mocy Bożej przed założeniem świata. Bóg uczynił pewną wzmiankę o swoich zamiarach w zakonie, w sposób symboliczny polecił to zapisać prorokom, aby było to okryte tajemnicą. Toteż prorocy nie rozumieli tego, o czym pisali, gdyż nie przyszedł od Ojca „*właściwy czas*” – 1 Piotra 1:10-12.

Wielki Boski zamiar był zapieczętowany i bezpiecznie trzymany w tajemnicy po to, aby go powierzyć tylko temu, kto udowodni swoją godność stania się narzędziem Boga dla skutecznego Jego zamysłów i woli. Był nim, przewidziany przed założeniem świata, Baranek, reprezentant Jehowy. Gdy okazał się godnym, dane Mu było odsłonić tajemnice, stał się wielkim Mesjaszem, Oswoobodzicielem, Kapłanem, Sędzią i Królem Izraela.

Chociaż nasz Zbawiciel miał u Ojca wysokie stanowisko, zanim przyszedł na świat, to jednak nie było Mu dane znać wszystkie tajemnice. Jego doskonałe człowieczeństwo i posłuszeństwo w warunkach nieprzyjanych sprawiło, że otrzymał przywilej, aby kosztem osobistego upokorzenia i śmierci stać się wybawicielem człowieka. Gdy się w tym dziele okazał wiernym, został uwielbiony Boską naturą. W Nim cała ludzkość dostąpi błogosławieństwa.

GODZIEN JEST BARANEK

W księdze Objawienia, rozdział piąty, czytamy: „*I widziałem Anioła mocnego, wołającego głosem wielkim: Kto jest godzien otworzyć tę księgę i odpieczętować pieczęć jej*” (Elber.). Godny otworzenia pieczęci okazał się Zbawiciel, Jezus Chrystus. On opuścił swoją chwałę,

uniżył się, „stając się ciałem”, człowiekiem. Poświęcił wszystko, co miał, aby wykonać wolę Ojca swojego. Był posłuszny Bogu aż do śmierci na krzyżu. Dlatego, jak mówi apostoł: „*Bóg wielce go wywyższył*”... Pan Jezus otrzymał stanowisko, rangę, tytuł, czyli imię nad wszelkie imię (Filip. 2:7-9). On otrzymał przywilej otworzenia pieczęci księgi, zrozumienia jej posłannictwa i wykonania wszystkich zamiarów Bożych.

W tym symbolicznym obrazie św. Jan widział zabitego Baranka, anioł mu tłumaczył, że zwyciężył „Lew” z pokolenia Judy. Pan Jezus okazał się godnym zrozumieć Boski plan i wykonać go. Zabity Baranek reprezentuje dzieło Jezusa od dnia, gdy miał On trzydzieści lat i uczynił swoje poświęcenie. Wtedy umarł dla świata i dla siebie. Kiedy wypełnił dzieło okupu, na krzyżu zawołał: „*Wykonało się*”. Jako zwycięzca był wówczas uznany przez Boga i Jego świętych aniołów jako Jedyny, któremu powierzone zostało wykonanie każdego szczegółu Boskiego planu: „*Godzien jest ten Baranek, który był zabity, wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo*”. Tego dzieła, które Mu wówczas było powierzone, On jeszcze nie dokonał, ale jest ono rozpoczęte. Błogosławienie kościoła, wybranych jako oblubienicy Baranka jest pier-

wszym krokiem w tym chwalebnym programie. Po dokonaniu tego dzieła nastąpi błogosławienie świata – wszystkich pokoleń ziemi, nie tylko żyjących, ale też umarłych. Tym, którzy teraz są powołani, aby być oblubienicą Chrystusa, oświadcza: „*Kto zwycięży, dam mu siedzieć na stolicy mojej, jakom i Ja zwyciężył i usiadłem z Ojcem moim na stolicy Jego*” – Obj. 3:21 (BGd).

„*Dla nas jest tylko jeden Bóg*”, mówi apostoł. On posiada mądrość i moc. Wynalazki naszych czasów pozwalają nam coraz lepiej poznać Jego wielkość. To, co człowiek może uczynić z pomocą telefonu i telegrafu, pozwala nam wnikać, jakie nieograniczone źródła ma nasz wieczny Bóg – który jest od wieków do wieków. Znajomość Boskiej sprawiedliwości i miłości zadowala nasze serca najzupełniej – nasz Wielki i wzniosły Stworzyciel jest naszym Ojcem.

Przełożył z niemieckiego br. Henryk Kawała

Der Tagesanbruch 1977/s. 313/.

R-
„Straż”